

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "R." w W.
przeciwko H. S.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 lutego 2016 r.,
skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 19 grudnia 2014 r. oddalił apelacje pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 kwietnia 2014 r., którym zasądzono od H. S. i J. K. na rzecz powodowej Spółdzielni Mieszkaniowej „R.” w W. kwoty po 11.198,12 zł z odsetkami tytułem odszkodowania, oddalając powództwo w pozostałej części.

Pozwana H. S. wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku w części oddalającej jej apelację i opierając ją na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 415 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 46 § 2 i art. 48 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze, a także na podstawie

naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej jej apelację i o przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku w zaskarżonej części i jego zmianę w tym zakresie przez oddalenie powództwa w stosunku do pozwanej oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, albowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a nadto skarga jest oczywiście uzasadniona.

Strona powodowa w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wynika, że Sąd Najwyższy nie może odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wskazany wyżej przepis wymaga przede wszystkim tego, by zagadnienie prawne występowało „w sprawie”. Zagadnienie prawne powstaje zatem w związku z istniejącym w sprawie stanem faktycznym, a wyjaśnienie zagadnienia ma służyć właściwemu rozstrzygnięciu sprawy. Tego warunku nie spełnia zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącą, a dotyczące konieczności wyjaśnienia, „czy szkodą w rozumieniu art. 415 k.c. jest wypłata pracownikom trzynastych pensji przez zarząd Spółdzielni uwzględniona w finansach Spółdzielni, bilans został

zaakceptowany przez Walne Zgromadzenie Spółdzielni, Rada Nadzorcza zaakceptowała wypłatę pracownikom trzynastych pensji i w sytuacji gdy wypłata pracownikom trzynastych pensji stanowiła wyraz wieloletniej praktyki polegającej na wypłacie pracownikom raz w roku trzynastej pensji”. Skonstruowane zostało ono bowiem w oparciu o przepis prawa materialnego, który nie stanowił podstawy rozstrzygnięcia (podstawą materialnoprawną wyroku był art. 122 k.p., a nie art. 415 k.c.), a nadto w oparciu o inne okoliczności faktyczne niż ustalone w sprawie, w szczególności dotyczące akceptacji Rady Nadzorczej dla wypłaty pracownikom trzynastych pensji. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wyraźnie bowiem stwierdził, że „brak było uchwały Rady Nadzorczej upoważniającej zarząd do wypłaty trzynastej pensji. Istnienie ogólnej rezerwy finansowej (po stronie przychodów) na ewentualne wypłaty nie może świadczyć o wiedzy i akceptacji Rady Nadzorczej dla wypłaty dodatkowych świadczeń - 13-stek i nie może zastępować uchwały o wyrażeniu zgody na wypłatę świadczeń”.

Nie można uznać więc, że przedstawiony przez skarżącą problem występuje w sprawie, wobec czego nie ma też możliwości stwierdzenia, iż wykazana została potrzeba przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na tę przesłankę.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony również w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżąca zdołała wykazać istnienie tej przesłanki. Skarga kasacyjna może być bowiem uznana za oczywiście uzasadnioną tylko wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone

orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07; z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07; z 10 lipca 2007, II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania. Zawarty w jego uzasadnieniu wywód sprowadza się bowiem do zaprezentowania własnego poglądu skarżącej odnośnie do braku po jej stronie bezprawności i umyślności przy podejmowaniu decyzji o wypłacie pracownikom (w tym sobie samej i odwołanemu prezesowi zarządu) dodatkowego wynagrodzenia, a także niewyrządzenia powódce tym działaniem szkody, co nie może być uznane za wykazanie naruszenia przez Sąd drugiej instancji w jakikolwiek sposób przepisów prawa, zwłaszcza że wywód ten odnosi do art. 415 k.c. w związku z art. 300 k.p. jako podstawy odpowiedzialności pozwanej za szkodę wyrządzoną powódce. Przepis ten zaś z całą pewnością nie mógł być naruszony przez Sąd Okręgowy, bo jak już powiedziano nie stanowił on w ogóle podstawy rozstrzygnięcia (taką podstawą był art. 122 k.p.).

Skarżąca nie zdołała więc przekonać o potrzebie rozpoznania jej skargi kasacyjnej, wobec czego Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).